

Pripovedka o oranži.

Ko Jezus po zemlji je še potoval,
Prišel je v puščavo nekoč,
In žejalo ga je, da nikdar takó,
Saj dan je bil solnčen in vroč.

Studenca nikoder in vrta nikjer,
Da sočen utrgal bi sad — —
In Stvarnik dobrotni je žejo trpel,
Ki hujši je, hujši kot glad . . .

In dalje je šel... A v daljavi tam, glej,
Vabeče zeleno drevo,
Oranža je stala na tratiči tam,
In kmalu je On stal pred njo . . .

»Oranža, preljubo ti moje drevo,
Glej, Stvarnik tvoj žejo trpi,
Pomagaj, pripogni svoj miljeni sad,
Da silno mi žejo vgasí . . .«

Slušála ga zlata oranža zvestó
In vejice mu pripognila je;
In dasi njen sad ni bil žlahten kot zdaj,
Mu vendarle žejo vgasíla je.

In áobri Zveličar je roke razpél,
Drevescu dal svet blagoslov:
»Odslej, se mi rajsko drevo imenuj
In sad naj rodi se ti nov.

Vselej, ko približa Velika se noč,
Ki veliki praznik je moj,
Ej, takrat po zemlji vesoljni ljudem
V veselje naj sad bode tvoj.

Kot čisto zlato prav tako naj žari
Tvoj lepi, tvoj blaženi sad,
In vsak naj na svetu se ga veseli,
Naj človek je star ali mlad . . .«

In dalje po stezi je pustí odšel,
Drevo se pa mu pripogibalo je . . .
Sadove žareče med listi odslej
Presrečno prerádostno zibalo je . . .

Strninski.

Pesem o piruhih.

In spet in spet Velika noč
Z neba na zemljo pala je,
Na lahkih krilih dol z višav
Na zemljo priveslala je . . .

„Hej, rdečih, kôpo piruhov
Nam dajte, dobra mamica,
Pa trdih kakor kamen-kost
In šibkih ne kot slamica.

Saj vedno, v šoli in doma,
Poslušni, pridni bili smo;
Ni čudo torej, piruhov
Gotovo zaslužili smo . . .“

In dali so jim mamica,
Česar želeli so:
Ej, rdečih modrih piruhov
Iz dobrih rok prejeli so.

„Hej, bratec dragi, sestrica,
Čegav bolj trden bo;
Saj zdaj ne gre se še zares,
Poskusiva samo! . . .“

Trk, trk . . . in zaškripalo je —
Ta spod ubil se je . . .
Zasmejal se je Janezek,
Francé jezil se je.

Strninski.

